

Samtale mellom Kjersti Egge og Danby Choi.

Da ønsker jeg altså velkommen til publikum.

Og så ønsker jeg velkommen til deg, Danby Choi.

Du har gitt ut bok, og den skal vi dypdykke i.

Og vi skal gå litt utenom den òg, så får vi se hva det fører med seg.

Men vi begynner altså med Voltaire.

Fordi jeg syns stadig når man snakker om ytringsfriheten ...

At man snakker om at du kan si hva du vil, og jeg vil forsvare deg med min død. Mens det er jo ikke riktig.

For jeg kan godt avsky det du sier, og jeg vil forsvare din rett til å si det fram til den dagen jeg dør, men jeg vil ikke dø for dine meninger.

Dette er jo et sånt sitat som man trekker frem hele tiden,

og som i ytringsfrie debatter blir trukket frem.

Jeg trodde det var galt at det var Voltaire som hadde sagt noe sånt.

Så han vil bare forsvare den retten frem til den dagen jeg dør, ja. Ok.

Og så regna jeg med at du ble litt glad for at det sto:

Jeg avskyr det du sier. De møter jo du stadig vekk.

Ja, men jeg møter ikke så ofte de i andre leddsetning der,

at de vil forsvare min rett til å si det frem til den dagen de dør.

Men det var nå i hvert fall det Voltaire sa.

Så får vi holde oss til det, og ha det som bakteppe når vi snakker sammen i dag.

Jeg syns det er bra, for hvis man skal toppe han,

må man jo garantere ganske mye, da. Men det der kan jeg gå med på.

Da har du altså skrevet en bok, og jeg lurer litt på valg av sjanger.

Hvorfor sakprosa og ikke roman?

Fordi jeg er journalist, og har både mest erfaring og kompetanse med den dokumentariske siden av det. Skrivingen. Siden av skrivingen.

Og fordi at woke fra før av, og ikke minst kanselleringskultur fra før av, har et problem for sånne som meg.

Vi som prøver å fortelle og overbevise om at dette er reelle utfordringer og trusler for samfunnet.

Det kommer ikke noe godt med at vi da skulle valgt noe mer skjønnlitterært av sjanger, for å vise den trusselen den utgjør, da.

Da må vi rett og slett bare kaste oss ut i neste moment,

og det er at vi skal snakke om ord og ordbruk.

Og du beskriver altså woke som en pandemi av overdreven overvåkenhet.

Og da syns jeg du skal fortelle om ordet eller begrepet.

Og du kan også gjerne snakke om anti-woke.

Den historien kan man ta ganske langt og kort, men jeg skal prøve meg på den korte.

De første sporene man har av ordet "woke", som i betydningen av noe mer enn bare "våken", som er deskriptivt, finner man tilbake i 1930.

Huddy William Ledbetter, bedre kjent som Lead Belly, er en amerikansk folkesanger og komponist, som skriver at man skal "stay woke", i den betydning at man må være årvåken.

Flere tiår i forveien hadde den amerikanske borgerkrigen egentlig erklært likestilling mellom svarte og hvite, men det kunne man altså se langt etter.

Rosa Parks, hun som nektet å reise seg for en hvit mann på bussen, kan sies å være woke, fordi hun identifiserte og sa at rasismen finnes i samfunnet likevel. Du måtte være ekstra årvåken.

Tenker du at de er positivt woke, det hun gjorde?

Ja, jeg kommer til det.

Det var noe svarte amerikanere holdt tett til brystet og sa til hverandre.

At man skulle stay woke, være årvåken mot rasisme.

Det var ikke noe man sa så veldig ofte, det ble ikke hyppig brukt.

Man har nok sagt det flere ganger i dag enn man har gjort fra 1900-tallet frem til i dag, nesten, for å sette det litt på spissen.

I 2008 har da Erika Badou, norgesvenn for øvrig, solo- og r&b-sanger, popularisert uttrykket gjennom låten "Master Teacher".

Fremdeles er dette et positivt ladet ord, man skal være årvåken mot rasisme.

I Black Lives Matter-demonstrasjonene, den første runden, i 2014 så begynte man å overspille det litt.

Og så begynte egentlig den amerikanske høyresiden å misbruke det, da man så at ganske mange brukte det begrepet litt flere steder enn man egentlig hadde holdt for. Og der skjer det noe.

Og jeg har aldri vært kritisk til hvordan man brukte ordet woke, eller det å være woke, fra 1930 til 2008, egentlig, for da betydde det noe annet.

Men så endret ordet mening.

Og, som en parallell, skjedde det samme med politisk korrekthet.

Før i tiden sa politikerne at de var en politisk korrekt-type politiker.

Du hører ikke folk si det nå lenger. Politisk korrekt er blitt et skjellsord.

Det betyr at du ikke sier sannheten.

Du sier noe som egentlig fremstår godt, men som kanskje ikke er det.

Eller som i utgangspunktet redder din egen ræv der og da. Eller som kommunikativt eller PR-messig føles riktig å si.

Så politisk korrekt har jo en ironisk ... Det betyr det motsatte av det det fremstår som.

Og det har også skjedd med ordet woke. I dag betyr woke å være hårsår. Oversensitiv. Litt lettkrenka.

Men du nevnte at de overdrev, men du kan gjerne utdype hva du mener med overdrivelsen, som da fører til at ordet på en måte blir utslitt, da, ifølge deg.

Det startet med ... Jeg trenger ikke å ta det kronologisk,

men vi har hørt om rasistiske benker, rasistiske steiner, rasistisk friluftsliv.

Vi har hørt om rasisme i flere tilfeller enn det er hold for å si at det finnes.

Det kan fremstå litt smålig å peke på det, men dette skjer parallelt med at man anser woke som noe som kveler ytringsfriheten.

Forskere frykter å krenke. Det kommer frem i Institutt for samfunnsforsknings rapport.

F.eks. funn om innvandring tør ikke de å sette frem, fordi de er redde for å krenke og støte.

Og dette er noe av kjernen i woke, at man skal ikke stigmatisere, ikke marginalisere osv.

Journalister i Oslo som sa at det var mer koronavirus på østkanten enn på vestkanten, ble kalt for rasister.

Det kan tenkes at journalisten ikke var rasist.

Det kan jo tenkes at journalisten så tall som viste

at det var mer koronavirus på østkanten i Oslo, og at hvis det brenner noe sted, er det fint å vite hvor.

Og f.eks. komikere frykter også å krenke, og ikke minst så tas

humorprogrammer av luften, fordi at man ikke skal støte lenger, da. Men jeg tenker jo at komikere gjerne skal ...

Så har vi altså da en universitetsprofessor i Bergen som ble avskjediget fordi han kom med en tyskerspøk.

Det ble en veldig kjent nasjonal sak.

Jeg mener at et samfunn så lettkrenka kommer ikke langt.

Jeg synes det er en veldig farlig vei å gå. Og hensikten er god,

slik woke alltid har hatt en god hensikt, men jeg synes dette er

veldig illustrerende for at selv de vakreste bevegelser kan gå for langt.

Og til slutt også, 52 % av de unge, som det kommer frem i Opinions rapport, ikke tør å si hva de mener av frykt for å bli kansellert,

eller at det de mener ikke er politisk korrekt nok.

Så mener jeg også at det er et tegn på at vi har fått et samfunn hvor det er veldig definert hva som er lov å si og ikke.

Og det strider veldig med min forståelse av en sunn debattkultur.

Jeg tror at ytringer, selv kontroversielle ytringer,

ikke minst som redaktør, så er jo jeg opptatt av journalisters albuerom.

Vi skal kunne si at det er mer koronavirus på østkanten enn på vestkanten, og helst få slippe å bli kalt for rasister pga. det.

Samfunnet er avhengig av å bli eksponert for ubehagelige sannheter.

Det er litt vanskelig å fortelle en fisk hva vannet er for noe,

men jeg mener at vi svømmer i dette. Det er overalt.

Som jeg prøver å definere i boken. I Vær varsom-plakaten sier man

at man skal være veldig varsom med å si, eller helst ikke etnisitet og bakgrunn, hvis en begår en kriminalitet.

Det driter jo Resett pent i, inyheter og Document.

Hva skal man gjøre med det? Skal man ta dem til retten?

Nei, det er jo fakta, jo, for søren.

Og da gir vi dem rett i når de sier:

Vi er de eneste mediene i Norge som sier sannheten.

Det er helt rett i, det. Alle andre medier unngår å si det.

Hvis jeg hadde vært overrepresentert i en krimstatistikk, hadde det vært fint å vite det. Jeg hadde snudd meg rundt og spurt hvorfor det er sånn. Jeg hadde ikke sagt at statistikken er rasistisk.

Jeg mener at samfunnet blir dårlig egnet til å håndtere problemer, hvis woke blir gjeldende.

F.eks. apekopper, som heller ikke har lov å si det lenger - Mpox, så var det altså sånn at FN-topper gikk ut mot journalister og sa at vi måtte slutte å si at det var overrepresentert blant homofile.

I Norge var ikke homofile overrepresentert med apekopper.

Det var bare homofile som hadde apekopper.

Og hvor vil vi med et sånt woke samfunn hvor vi ikke kan fortelle hverandre sånne ting? Om ikke skjerpe seg, så kan de jo passe på. Jeg er homofil selv.

Jeg er innvandrer selv. Og mener at det gjør oss en mye større bjørnetjeneste å ikke fortelle sånne sannheter.

Fordi at det vil føre til at vi ikke klarer å løse problemene vi har i samfunnet.

Fordi at det finnes altså begrensninger, til og med i Vær varsom-plakaten, blant FN-topper, men altså også sosialt, om at sånne ting er ikke lov å si.

Nei, men så kan man jo tenke at apekoppene og presentasjonen av den i pressen, ga på en måte klang bakover i tid når hiv-en smalt innover landet. Og det er ingen tvil om at fordommer var like farlige under aids-pandemien, kan man vel kalle det, som fakta - innimellom.

Så man var vel da kanskje også redd for at det samme skulle skje.

Jeg er enig i det, og det er helt riktig at man bruker presseoverskrifter til å kanskje ta noen kamper det egentlig ikke er hold for.

Vi er også selektive og skriver nyheter.

At det bare var homofile som hadde apekopper i Norge, betyr jo ikke at alle homofile har apekopper heller. Det var tvert imot 52 tilfeller.

Så dette er jo også noe man kan bruke riktig, men kun med premissene redegjort for og helt uhindret, kan man altså ta denne debatten ordentlig, og også belyse ikke minst at ikke alle homofile har apekopper?

Men når også samfunnet opplever at mediene holder ting skjult, så stemmer det ikke overens med folks moralske kompass at mediene skal holde dette skjult for dem fordi de er for dumme til å forstå. Da vokser heller alternative medier frem og tar dette rommet.

Vi skaper jo et vakuum for sånne medier som bare sier det som det er.

Og jeg som ... Jeg opplever meg som en moderat og liberal og er opptatt av å prøve å trekke hovedstrømsmediene inn til å faktisk kjempe for denne informasjonsfriheten vi er bygget på,

i stedet for å gå med på sånne kompromisser fra et moralistisk perspektiv.

Når du nevner benker, f.eks., eller vi snakker om apekopper, så representerer de på en måte, på hvert sitt vis, det man også like godt kan kalle paradigmeskifter i et samfunn.

Og tenker du det er sunt eller usunt med paradigmeskifter?

Det er en helt naturlig del av sivilisasjonens utvikling.

Men jeg opplever vel egentlig at det er ... Jeg vet ikke ...

Men jeg opplever vel at det er woke som ikke tillater paradigmeskifter å skje. Jeg er veldig opptatt av å si at vi ikke må være så bastante og overbevist om at det vi tror nå, er 100 % rett.

Historien har vist oss at vi tar feil selv i de øyeblikk hvor vi er overbevist om at vi har rett.

Hvorfor jeg er kontroversiell? Ikke fordi jeg forsvarer ytringsfrihet.

Det er kjedelig å forsvare en 300 år gammel fundamental menneskerettighet.

Men det som gjør meg kontroversiell, er at hver gang det er spørsmål om ytringsfrihet, så snakker man om enten Sian, klimafornekttere, transfober osv.,

og om selv de skal ha ytringsfrihet.

Jeg mener at selv de skal ha ytringsfrihet nettopp fordi at man skal tillate paradigmeskifter.

Eller til og med at ... Selv om alle mener at samfunnet er enige om at vi har rett om et eller annet,

så må vi passe på at til og med det skal forbli beveget, utfordret og provosert.

Hvis vi er så sikre på at klimakrisen er reell, sånn som jeg er, så har jeg ikke noe redd for at noen klimafornektere

skal få bestride det. Jeg tror tvert imot at ved å bannlyse dem,

ved å sensurere dem, så gir vi dem utrolig mye mer oppmerksomhet enn de fortjener. Fordi at de faktisk får rett i at de er sensurert.

Sånn som med Sian, jeg skriver i boken min også. Hvis du hadde bedt

Firsthouse, et PR-byrå, om å verdsette hvor mye presseoppslag de har fått, at de blir hevet stein etter fordi de faktisk blir sensurert ...

Så hadde de fakturert millioner av kroner.

Det er veldig kontraproduktivt å sensurere sånne knøttsmå bevegelser som så vidt har medlemmer, og gi dem veldig mye mer rett enn de egentlig fortjener.

Jeg tror neste spørsmålet mitt er jo faktisk dette med kansellering, men også dette med å gjøre prioriteringer. Når du først nevner Sian ...

Så greier ikke jeg faktisk å se helt for meg

at man har en konstruktiv samtale med de på en scene.

Så da må de prioriteres bort, eller kanselleres, eller hva går dette i, tenker du?

Det er liksom akkurat her det står, og jeg mener at å prioritere dem bort er en helt legitim redaktørbeslutning.

Jeg mener at det er verdt å snakke med dem nå, kun pga. all den oppmerksomheten de har fått.

Og med det så hadde de aldri hatt krav på noen scene således, eller i noe program, i hvert fall.

En av mine favorittoverskrifter i Subjekt var:

"Brente Koranen på Risør. Ingen brydde seg."

Det kom ingen, ingen kastet stein, ingen krevde at de skulle bli sensurert.

Vi skrev jo den saken fordi det var så vanlig at man skulle kreve at dem fjernet.

Men ingen var der, ingen så på dem, og ingen ga dem oppmerksomhet.

Det er mye av det man sier i de fleste religioner òg.

Vend det andre kinnnet til. Og sånne ting som er mye høyere.

Nå får jeg en veldig sakral verdi.

Men jeg synes det er veldig rart at man på religiøst grunnlag skal begynne å hive stein.

Finnes religioner i verden hvor man skal hive stein på folk som gjør udyder, men jeg synes ikke det er noen høy verdi å holde frem.

Poenget mitt er at de har ikke noe rett på å sitte her i en samtale med deg. Og det har ikke jeg heller.

Men de får det, så fremt vi gir dem all den oppmerksomheten.

Ja, for jeg har faktisk tenkt at det kunne vært helt mulig, men så greier jeg ikke å se for meg debatten på et nivå som gjør at det blir ok og givende på noe som helst plan.

Da hopper vi videre, og da kan du nevne både identitetspolitikk og etnisk profilering. Så da kan du forklare litt mer om det.

Identitetspolitikk er jo da en måte å lage policy på som baserer seg på etnisk profilering.

Og da jeg ble stoppet av politiet på Arendalsuka,

og så ble det en sånn svær VG-sak, og det var ikke måte på ...

Justisministeren ble innkalt, og politimesteren måtte beklage,

og SB begynte å utforme politikk pga. det, men dette handlet om at jeg ble tatt til sida.

Og måtte vise leg og sånne ting basert på min hudfarge, da.

Så snakket jeg om dette i media, og så begynte folk å le.

For det var sånn: Ok, men Danby, du som er sånn imot antirasisme og sånn, rasisme finnes, liksom.

Og det jeg synes var verdt å legge merke til, er at jeg aldri har vært for rasisme.

Men grunnen til at de lo, en finurlig forklaring på det fra meg,

var at etnisk profilering, som jeg er kritisk til ...

Egentlig er det samme som identitetspolitikk, som de disse er tilhengere av.

Og identitetspolitikk dreier seg om å måle at jeg pga. min hudfarge

er stigmatisert og marginalisert. Jeg pga. min seksuelle orientering, ikke minst, får enda mer minuspoeng pga. det.

Og på en sånn skala så slår jeg veldig dårlig ut, fordi jeg er en dobbel minoritet.

Og det er jo også, på slikt grunnlag man ønsker pensum endret,

og på slikt grunnlag man ønsker kvotering inn i styrer,

Det er identitetspolitikkets nøtteskall. Men det blir jo helt feil.

Jeg er jo sjef på jobben, jeg er bedre i norsk enn de fleste nordmenn,

og jeg har et ressurssterkt nettverk og mener jo på den ene siden.

Og på den andre siden mener jeg også at man skal prøve å komme forbi

det der med å tillegge hudfarger verdier,
og prøve å komme forbi det der med å tillegge seksuell orientering karakterer.
Og identitetspolitikk har vært bra. Homobevegelsen kan kalles
en identitetspolitisk kamp, feminismen en identitetspolitisk kamp.
Men alt dette startet med en sluttdato.
Vi må sette en sluttdato for sånne bevegelser.
Jeg kan ikke forstå hvorfor et matriarkat skal være noe bedre enn et patriarkat.
Og jeg kan ikke forstå hvorfor hudfarge i seg selv blir et argument
mellom to kvalifiserende mennesker som konkurrerer.
Så jeg mener at den tiden er nå. Andre mener at den tiden er langt frem i tid.
Men jeg ønsker selv som redaktør å ikke bli tildelt privilegiumsbonuser
på bakgrunn av min hudfarge. Og er opptatt av at vi slutter med dette
sporenstreks, for at innvandrere skal slippe å være kvotert i plassene sine, bl.a.
Det skal vi komme tilbake til, for det står litt senere i guiden.
Så vi må følge en viss rettfølge her.
Og så er da: Hva innebærer det å være liberal?
Og tar liberale i det hele tatt standpunkt utenom at alt skal være
meningsbrytning?
Tenker du at temaet kan gå i oppløsning?
At ved å være liberal så ender man i evig sirkulær diskusjon?
Altså kan man ende i en evig meningsbrytning.
Fantastisk spørsmål og resonnement. Det der var et fint dikt, nesten. Send det
til meg.
Jeg mener at liberalisme har to imageproblemer.
I Norge så er jo liberalister liksom på høyresida, dumme markedsliberalister
osv.
Og i USA så er de liksom, de er på venstresiden, de progressive.
Og dumme for øvrig, sånn som de er dumme her òg.
Men for meg, jeg identifiserer meg ikke i noen av de to.
Jeg identifiserer meg ikke i noen av de to.
Jeg kaller meg for en verdiliberal eller en kulturliberal.
Det er ytringsfrihet og sånne verdier jeg setter høyt.
Liberalere får et forklaringsproblem.
For vi har ikke nødvendigvis noen umiddelbare løsningsforslag.
Konservative vil jo ha det som det var, og progressive vil være på det neste.
De kommer med løsningsforslag. Liberale er mer sånn at vi tillater begge de to
å bryte mot hverandre i meninger, og det er en verdi i seg selv.

Jeg har fått anerkjennelse som verdi,
men jeg skal love at jeg som redaktør syns det ikke finnes noe vakrere her i verden!

At frihet for det første er et mål, og for det andre at ytringsfrihet er et mål.
Jeg mener jo at uenighet har fått et ufortjent dårlig rykte.

Enige er man i land som Kina, Russland, Nord-Korea og Iran.

Uenige er det som gjør vestlige sivilisasjoner suverene og overlegne her i verden.

Gjennom meningsbrytning og gjennom uenighet
kommer frem til de beste løsningsforslagene.

Og det er så utrolig mye bedre enn alternativet. Uenige kommer vi til å være?
Og i hvor stor grad kommer vi til å få utløp for dette?

Om ikke gjennom ytringene, hvordan skal vi komme frem til det da?

Skulle vi slåss om det, da? Det er alternativet, faktisk.

Det du da sier, er at det er på en måte et mål å forsones i noe?

Nei, jeg mener faktisk at det ikke ... Å ikke forsones også er helt greit.

Danby Choi, hvis du ... Hva sa jeg nå? Det var så alvorlig.

Hvis du skulle lage lover i Norge, ville du noen gang ha kommet i mål?

Noen ganger tenker jeg: Hva bringer mest frihet her?

Det går an å sette sånne mål òg. Jeg er mot konverteringsterapi.

Men mye mer imot forbudet mot konverteringsterapi. Hva bringer mest frihet hit?

Jeg datet en som tok doktorgrad i filosofi ...

Det var veldig fint, for det ble litt personlig.

Så satt vi sånn med en utsikt bak meg på sjøflyhavna Kro på Fornebu i Oslo.

Vi satt sånn her, og bak deg var det en sånn vakker utsikt med masse hav.

Den veien var det bare sånn parkeringsplass.

Jeg satt her og hadde denne flotte utsikten.

Halvveis i samtalen må vi bytte plass,

for det er urettferdig at du må se på en parkeringsplass og jeg på vannet.

Og så sa han noe veldig fint som jeg ikke klarer å legge frem igjen:

Vi kan bytte plass tilbake igjen fordi jeg setter ikke så stor pris på den utsikten som deg.

For å skape mest mulig lykke i universet burde du dermed sitte der.

For du setter større pris på det, og det syns jeg var veldig vakkert.

Det blir nøyaktig like mye lykke i universet av at vi to bytter plass halvveis på veien.

Det blir faktisk mer lykke i universet av at det er urettferdig der,
fordi jeg setter mer pris på det.

Ofte tenker jeg sånn om frihet òg: Hva bringer mest frihet i universet her?

Det er en morsom øvelse som også er et mål i seg selv,

fordi sivilisasjon er det motsatte av frihet, og så er det om å begrense det mest mulig.

Jeg syns det der liberalprinsippet, å gi folk mest mulig frihet ...

Min frihet slutter der din begynner, og så må man vurdere det opp mot hverandre.

Tenk det, at vi skulle få et sånn fint ord fra deg!

Nå skal jeg gi deg en veldig vanskelig oppgave.

Du skal oppsummere boka di med to setninger. Ikke mer, ikke mindre.

Opplever du at det ikke er lov å si noen ting lenger?

I boken min forsøker jeg å gi svar på ... fenomenet.

Eller noe sånt. Eller hvorfor det er sånn.

Det kan telles som én setning hvis du putter i et komma.

Så du kan få si en ting til hvis du ønsker. Kanseller meg hvis du kan.

Det er også en innstilling, fordi noe av det ... Som jeg skriver i boken, så ...

Kanselleringsaktivistene vinner kun frem

gjennom at man tillater dem å vinne frem.

Så det krever ganske mye mot, og det krever ganske mange prinsippfaste folk.

Og jeg forstår veldig godt at woke-ister og kanselleringsaktivister vil få gjennomslag.

Å ja! Vi har fortsatt på de, ja? Det var bare komma her.

Men bare sånn for å lukke ... At mange kanselleringsaktivister og woke-ister vil vinne frem, med sitt syn, er ikke rart i det hele tatt.

Det jeg syns det er rart, er at man gir etter for det.

Og jeg syns ikke det er rart at man gir etter for det på et vorspiel.

Men bibliotekarer, redaktører, NRK, museumsdirektører osv.

kan ikke gi etter for det presset.

Nå skal vi over til noe helt annet.

For i boka di bruker du også en del sider på å skrive om en voldtektssak mot en kulturprofil.

Og siden vi spiller inn dette, syns jeg det er greit vi ikke nevner navn, faktisk.

Og da viser du blant annet til hvordan dette skapte steile fronter

og oppløste et miljø som du var en del av.

Jeg tenkte nå at jeg skulle lese et utdrag fra boka til Katrine Nedrejord, "Forbryter og straff", og jeg kommer til å lese fra side 82 og 83. Og så kommer jeg til å følge opp med noen spørsmål. Og for at det skal være lettere å følge med på, så har jeg rett og slett putta teksten der. Med referanse. Og boka blir utgitt i 2022.

"Kunstnerne elsker gråsoner, jeg veit det. Jeg har lidd meg gjennom utallige teaterforestillinger, filmer, bøker som forsøker å snu på det, som forsøker på alle mulige måter å gjøre overgrep og voldtekter tvetydig. Det er ingen som dyrker grenseoverskridelser, som kunstneren. Det er ingen som er så lei av lov og rett, svart på hvitt, godt mot ondt, som kunstnerne. Det passer ikke deres posisjon på kanten. Det passer ikke deres verdenssyn. Deres åpenhet mot hele mennesket. Det er ingen som vil utvide hele menneskets handlingsrom, som dem. Det er ingen som tier som dem, når ofre beklager seg. Det er ingen som roper så høyt som dem, når gjerningsmannen gjør det samme. Å rope om en selvfølgelig urett er for usofistikert, for emosjonelt, uinteressant."

Hva tenker du om den teksten?

At den jo beskriver nokså mye det miljøet jeg er vokst opp i. Jeg er vokst opp i et venstreradikalt, litt irrelevant her, men venstreradikalt hipstermiljø med bare kunstnere som venner i Oslo. Det var mye dop, det var mye fest, det var mye grenseoverskridelser. Og kunstnere, det er jo avantgarde som har målet, å ikke bli pretensiøs. Man balanserer veldig på en "edge" hele tiden, hvor det er fare for at ting kan gå for langt. Hele tiden. Så det du egentlig, eller delvis, bekrefter, er altså at det eksisterer en ukultur i en del miljøer. Og det nevner du for så vidt egentlig også i boka, sånn sett. Når jeg nevnte paradigmeskifte, og nå er inne på denne saken, og det er ikke for å redusere hennes erfaring og hennes tekst, men jeg snakka med en

kulturmann tidligere i dag, som jo har vært i kulturen i Bergen på veldig mange fronter. Og apropos det med paradigmeskifte, så sier han til meg:

Ja, altså, nå er jo jeg snart 50, og vi gutta, vi har jo drevet og tafsa på jentene og fått alle stipendene, er det ikke på tide da at man skifter, så kan vi gutta ha noe å strekke oss etter. Hva tenker du om det?

Ikke et gyldig argument for å gi kvinner støtte og ikke lenger menn, men at han er på kornet på et eller annet der, kan sikkert noen mene.

Ja. Men ikke du?

Nei, altså, det var jo på en måte et poeng som stadig ...

Hva var egentlig poenget? Observasjonene er jeg litt enig i, at det er riktig at kulturmenn har tafset.

Men jeg har hatt privilegier, og at ... eller menn har hatt det, og at "det er sånn", at det er et argument for å "step aside" på en måte.

Målet er jo å lage best kunst, eller best ... andre ting.

Da tenker jeg at vi skal snakke litt om din eksamensoppgave, som du nevner. Og nå kan du kanskje få litt følelsen av at jeg angriper deg, men det gjør jeg ikke.

For denne eksamensoppgaven spør jeg også om.

Jeg har selv skrevet om moralsk panikk og ryktespredning på min masteroppgave. Og i forbindelse da med straffesaker.

Og du har da skrevet om identifikasjon av mistenkte og siktede i mediene. Det er kanskje én av mange eksamener, eller?

Én av flere, ja, men jeg ble litt sånn radikal av den.

For hvilket perspektiv hadde du da, og hvilke funn gjorde du?

Altså, jeg er mot kanselleringskultur, og det tror jeg begynte.

Det var før kanselleringskultur var et fenomen eller begrep eller uttrykk.

Fenomenet var det nok, men det var ikke satt ord på dette.

Den eksamensoppgaven i første klasse på journalistikk handlet om identifisering i mediene, som er et veldig vanskelig spørsmål.

Finn Skårderud i media ble jo nylig identifisert.

Man har ventet lenge med det, selv om man har visst det.

Og det er sterke grunner til det, fordi man skal være veldig sikker på om man utsetter noen for den belastningen.

Belastningen vi i pressen kan belaste folk for.

Så hvis noen av dere stjeler et eple på butikken,

så kan jeg ta bilde av det og sette det på forsiden av avisen min, og det kan oppleves for dere som en mye strengere straff

enn hva rettsstaten ville gitt dere i straff.

Da går dere hjem til han og banker på, så roper dere "woke-ist"!

Men hvis dere stjeler et eple, og jeg setter dere på forsiden og skriver "her er en tyv", hvem i all verden er jeg til å utsette folk for slik straff

når folk har studert lov og rett i ti år for å kunne forholdsmessig gi en straff, kanskje 2000 kroner, for en sånn forbrytelse.

Og i en tid hvor alle er blitt publisister, så må vi også spørre oss selv:

Hvem er vi til å utsette andre for straff som de vil oppleve som mye strengere enn rettsstaten?

Blir dette for skeivt, så blir rettsstatens poeng også borte,

Det er ikke lenger boten eller fengselsstraffen som straffen.

Det er egentlig det sosiale sanksjoneriet som setter grensene for hva som er greit og ikke her.

Og hvis det faktisk er sånn at man ... Hvis vi ...

F.eks. Atle Antonsen, paragraf 185, som man prøvde å anmelde ham for, sier jo at med bot eller fengsel inntil tre år straffes den som forsettlig eller grovt uaktsom.

Etter en ytring som forhåner eller krenker minoritetspersoner av ulike typer.

Men hvis han hadde fått 15 000 i straff for å si det,

så tror jeg han hadde tatt det på kort der og da for å slippe den sosiale fordømmelsen han møtte etterpå.

Og det er et argument for at vi har ganske gode korrektiver i samfunnet for å straffe folk.

Samtidig som vi må passe på at det ikke går for langt, for da tar vi loven i egne hender. Jurister og folk som jobber i retten, er øvd på å ikke la følelsene ta overhånd når vi skal straffe folk.

Det er ikke kanselleringsaktivister, og det er heller ikke jeg.

Og det er heller ingen som har blitt utsatt for urett eller opplever urett.

Eksamensoppgaven handler om identifisering, og når er det liksom greit?

Og vi må gjøre de vurderingene hele tiden. Og det er ikke lett.

Jeg mener at det er ganske vanskelige vurderinger man må ta.

Det er mange kanselleringsaktivister som vil tilbake til høygaflenes tid.

Kanselleringskultur er ganske primitivt i sin verste form.

Det er min hovedinnvending til det hele.

Vi har et straffesystem, og det er viktig at vi bruker det.

Selv om det oppleves som en omvei, at vi endrer lovverk,

og at vi belyser uforholdsmessige straffer og for lave straffer osv.,

og at vi passer på at vi ikke banker folk på gata, som det kan oppleves som. Men midt i dette så føler jeg jo at kanskje noe har gått tapt, fordi vi har slutta med sosial korreksjon.

Til en viss grad, så må vi ha dette, men har vi slutta med det?

Ja, altså nå tenker jeg mer sånn lærer-elev, hvor lærerne nå ikke lenger har myndighet til korreksjon som kan være nødvendig.

Jeg mener det også er litt woke. Men jeg mener at ...

Og det er jo bra, Norge er jo det landet i verden som går fremst i det der med at du skal gjøre alt det motsatte av å slå et barn i oppdragelsen, på en måte, og til slutt så blir det til at du ikke engang skal få sette dem på plass verbalt engang.

De har ingen makt og myndighet i klasserommet, og konservative er jo ...

Jeg er jo nokså liberal, men jeg har lagt merke til det og lest ganske mange debattinnlegg fra lærere hvor jeg forstår problemstillingen, at man ikke har ikke noen myndighet i klasserommet lenger, og det kan selvfølgelig bli et problem.

Og så, i forbindelse med eksamensoppgaven din, og så har du jo hatt litt kontakt med en overgriper, en liten flørt med en overgriper her fra Bergen.

Det er jeg veldig flau over, bare så det er sagt.

Ja, det har jeg skjønt. Og jeg var veldig, jeg var vel cirka så nær hvor jeg faktisk tenkte: Nei, vet du hva, jeg kansellerer han. Og det holder jeg meg for god til.

Ja, og jeg skulle ønske at det var flere ting fra programmet mitt som ble kansellert.

Men jeg mener jo at jeg ... Dagen etterpå holdt jeg foredrag på en ungdomsskole.

Og da ble det masse telefonoppringninger dit. Og jeg kunne ikke gå dit.

Og de bestemte seg heller ikke for å snu.

Ingen av de bookede programpostene jeg er blitt booket til, har snudd pga. det.

Det var jo en tabbe og idioti fra meg å være med på den videoen.

Jeg har sagt ja til for mye, men tenker nok at det er riktig,

det er litt harry å bruke seg selv som eksempel,

men jeg ville nok heller ikke kansellert en sånn programpost pga. det.

Men jeg ville ikke, tror jeg ikke kalt det kansellering. Jeg ville sagt

at jeg ville gjøre helt andre prioriteringer dersom jeg hadde avlyst det.

Det er ikke kansellering, men kansellering kan jo også sies å være en ...

Jeg bruker kanselleringskultur litt bredt,
som også rammer meg og som utsetter meg for kritikk.
Men jeg mener at kanselleringskultur beskriver ...
Det er ikke bare enkelttilfeller av rettmessig eller urettmessig kansellering,
det er også en kultur hvor det hele tiden er en latent fare for
at du skal miste karrieremuligheter eller andre ting
som ikke nødvendigvis har noe med saken isolert sett å gjøre, pga. feil.
Jeg mener f.eks. at Michael Jackson kan ha laget bra musikk,
selv om det mer sannsynlig er at han har gjort noe forferdelig grusomt.
Det er ganske mange bøker i disse bokhyllene som burde vært tatt ut
om man skulle vurdert folk og kunstnere etter deres oppførsel
og ikke etter deres verk.
Det synet er det som mangler mest hos woke-isten, og som jeg er kritisk til,
særlig når kunstnere blir woke.
Woke måler alt på en skala fra god til ond,
og der er det mange disipliner som slår dårlig ut. Kritisk journalistikk, forskning,
humor, kunst.
Det er disipliner som er kontraintuitive, de fremstår ikke snille.
Komikere som koddet med makta og kritiserer makta, som fremstår ikke
godhjerta.
Men det er viktig likevel.
Men vi hopper litt tilbake, og så tenker jeg fordi at dette med å foreta seg ting,
altså en handling.
Tidligere så har jo jeg jobba i kriminalomsorgen, og der hadde jeg en del
diskusjoner med innsatte, hvorav særlig én på en ganske drøy dom, var veldig
opptatt av at jeg ikke skulle dømme han, men hans handlinger.
Mens jeg ofte stiller spørsmålstegn ved hva forskjellen er.
Hva tenker du forskjellen er på folk i seg selv og deres handlinger?
Hadde du vurdert handlingen hans, hadde du sett på det som et kunstverk.
En sånn verdi har bare ikke den handlingen.
Du skal dømme en person etter handlingen vedkommende har begått,
men så må de vurdere om vedkommende angret på det.
Ser hva han eller hun har gjort feil, og går videre med det eller ikke.
Om jeg skulle bli kansellert for et sånt program,
måtte man ta med i beregningen at jeg angret på det.
Jeg synes det var feil.
Hvis man har gjort noe galt, så må man beklage,

hvis ikke så mister man alt poenget sitt.
Vi mennesker er feilbarlige, og vi gjør feil.
Man skal ikke vurdere handlingen hans.
I så fall snakker man om et kunstverk, som om et verk har egenverdi.
Men at mennesket skal vurderes for handlingene de begår og gjør,
i flertall, og hvorvidt de retter seg etter det man syns er riktig.
Men jeg syns også vi skal være rause med folk.
Fordi jeg har en annen moral eller et annet verdisett,
så kan ikke jeg henge med vedkommende.
Jeg ble også grillet etter ... Jeg var på TV2 dagen etter at jeg lagde videoen
med denne tidligere straffedømte.
Og mye av det jeg ble kritisert for, var jo å kalle ham for kansellert.
Og jeg mener jo at han er både kansellert og straffedømt.
Det går an å være. Men jeg har skjönt i ettertid
at han er kansellert fordi han har en provoserende stil på videoene sine.
Men han er jo veldig opptatt av sin egen dom,
og han er vel innunder straffegjennomføring nå òg?
Ja. På hvilken måte er han da kansellert?
Egentlig så er det jo sånn at når man har sonet en dom, så har straff et
rehabiliteringsperspektiv.
Jeg tror ingen mennesker blir gode av å komme tilbake til et samfunn
hvor man videre blir straffet for resten av livet.
Så jeg mener at det går an å være kansellert således.
Og TV2 stilte meg det spørsmålet, og jeg syns det var litt rart.
For det prinsippet forstår de jo ellers, som f.eks. når David Tosk skal bli
sjakkekspert, og han er medskyldig i drap, og har blitt dømt for det, og likevel
får jobb.
Så er jo det det samme prinsippet de har fulgt, som jeg prøver å forfekte.
Sedelighetsaker er veldig betent.
Men jeg mener jo at grunnlaget for kansellering i dette tilfellet,
er jo at vedkommende ikke... altså fortsetter å provosere.
Fortsetter å ... legger seg ikke flat. Angrer ikke.
Da syns jeg jo det er forholdsmessig forhold til akkurat den ... akkurat det.
Så kanselleringen svarer på noe annet.
De to eksemplene er jo ikke helt lik, nettopp fordi man snakker om ferdigsona
og under straffegjennomføring.
Han må ikke stå fram som angrende så fort,

og dette med moralsk panikk er jo interessant også fordi at det ofte er grunnlag for moralsk indignasjon overfor en del ting, fordi det skaper frykt, eller fordi du har en i barnehagen som forgriper seg, eller du har creepen i vennegjengen, som man jo på en eller annen måte vet representerer et eller annet, sånn at det er jo problematisk, men ... Vi går videre. Nå har vi snakket om eksamensoppgaven din og veldig mye mer. Så nå kan vi komme inn på: Hva tenker du da om identifisering av de vold- og voldtektsutsatte?

Og det at du ... Nå skal vi ikke bruke det mer enn denne siste gangen.

Nei, det er anonymisert i min bok.

Ja. Men han du var hos, eller som du samarbeida med her i Bergen nå sist ...

Ja, det var kanskje ... Unnskyld.

Han har jo da fått strafferabatt, mens de utsatte er også identifisert.

Og må da sitte og se på at de overgriperne sine får strafferabatt fordi at de er identifisert. Hva tenker du om det paradokset?

Jeg synes det er ... dessverre.

Hadde vi levd i en ideell verden, så hadde man jo helst sluppet det.

Det oppleves jo som belastende, og det blir enda vanskeligere å anmelde hvis det er en del av bakteppet, at man blir identifisert.

Det skal jo også pressen passe på at de ikke blir.

Men så er det jo også en del ...

I pressen, f.eks., så må man ta sånne hensyn hele tiden.

Identifiserer vi nå, legger vi sten til byrden for andre enn den vi prøver å identifisere?

F.eks. familie. Og dessverre så lander man ofte på at saken har offentlig interesse nok, eller er viktig nok.

Dette hensynet veier tyngre enn det, osv.

Men i mange tilfeller så er det dessverre vondt, men sånn det må være.

Når det gjelder Breivik, så ville man jo at han i sin forsvarstale ikke skulle bli strømmet, fordi han hadde en veldig voldssympatiserende ideologi, osv.

Men så er det enda viktigere at en som ble utsatt for ...

En som ble utsatt for lovens strengeste straff også skal få lov til å ytre seg, og folk skal få lov til å se det.

Hvis ikke så blir det altså til at vi ikke kan stole på retten 100 %.

Vi må regne med at de gjør rett.

Det er jo også sånne hensyn hvor vi vet at det kan være skadende,

men alternativet er enda mer skadelig, som jeg mente.

Jeg hadde egentlig med et annet litterært eksempel, men så tenkte jeg det blir så mye opplesning,

så jeg droppa det, men jeg kan kort nevne det.

Det er Tom Olsen, en av Norges største nynazister i sin tid.

Han har skrevet i boka "Radikalisering", som er gitt ut av Minotenk.

Og der skriver han at han hadde dilemmaer eller ble agitert opp av dette miljøet pga. Dresden og folkemordet, og det var krigsforbrytelser og alt sånt, som var veldig vanlig at nynazistene sier.

Fordi historien jo også viser at det er noen tvils-ting rundt denne bombingene av Dresden.

Og så tar han dette opp med lærerne sine på skolen, og får beskjed om at sånt snakker vi ikke om her.

Og når du blir møtt sånn, så er det på en måte ... Da har du tent lunta hans.

Så dropper han ut av skolen, og så har han en vanvittig reise

som er helt spesielt, og virkelig lesverdige.

Men den lille der reagerte jeg veldig på.

Ja, jeg syns ikke at det er rart i det hele tatt.

Tvert imot syns jeg det er rart at de jeg kaller for wok-istene, ikke ser det.

Det er ikke behov for ekstremisme i samfunn hvor det er lov å snakke om ting.

Så man blir ekstremister av at man blir tiet til man blir blåsprenget i trynet.

Det viser også forskningen fra Senter for ekstremismeforskning på UiO, at land i Europa med høyrepopulistiske partier har mindre sannsynlighet for høyreekstrem vold. Fordi ytringsfriheten fungerer som en ventil.

Frp bidrar ikke til mer høyreekstremisme i Norge.

De bidrar til mindre høyreekstremisme i Norge fordi det er ikke noe behov for høyreekstremister.

I et samfunn hvor det er lov å snakke om høyrepopulisme og sine ideer ...

Hvis vi ikke kan snakke om det, skulle vi da slåss om det?

Det er ikke behov for ekstremisme i et samfunn hvor man snakker om ting.

Apropos det, jeg tenker at vi ender opp med at vi gjør oss selv en bjørnetjeneste ved å tie våre meningsmotstandere. Det gjør oss dessuten dummere. Det er viktig at vi vet hva samfunnet består av.

Og jeg tror også at ganske mange som blir fortalt at dette er informasjon du ikke kan snakke om, gjør at vi får en naturlig nysgjerrighet overfor disse tematikkene.

Da nærmer vi oss skremmende slutten.

Så da vil jeg fort, fort, fort at vi snakker om kvotering og representasjon. Fordi at du skriver at det er et samfunnsoppdrag å ha de best kvalifiserte. Og da lurer jeg på, for det skriver du også noe om, hvordan tenker du vi skal lykkes i å skape like premisser for alle?

Jeg er for å flytte på startstrekene, kjøpe fotballsko til de som ikke har råd, for da kan vi rekruttere bredere, og blant dem finner vi med større sannsynlighet talenter.

Men at vi kvoterer på topp, er jeg kritisk til, for selv de beste fotballspillerne har en funksjon, de skal inspirere, og da er det ikke hudfargen som inspirerer meg.

Mine forbilder har vært transkvinner, svarte menn som Barack Obama, og hvite menn som Jens Stoltenberg. Det er ikke det jeg ser etter.

På et sykehus også, hvis jeg har en kreftsvulst og går til en lege, så vil jeg at vedkommende skal være den aller beste på den kreftsvulsten. Hvis jeg kommer til et legekontor og så sier han at ...

"Han er kanskje ikke best, men han er homofil." Så hjelper det meg lite.

Men premisset for kvotering var jo egentlig at når du hadde top notch på to, så skulle du gjøre en profilering istedenfor.

Og da er det jo i ... Plattformen er altså helt lik, men man gjør en prioritering ut fra en profilering, da.

Jeg mener også at samfunnet kommer mye lenger hvis det alltid er den beste som skal få jobben, og hvis du velger å kvotere, så kan du faktisk holde kjeft om det. Det går faktisk an å ikke være en sånn hvit mann på hvit hest som sier at nå har jeg gjort en innsats og kvotert inn noen ...

Det er også dårlig. Så jeg mener det er en logisk brist i prinsippet om å kvotere. Så hvis det skjer, så går det an å gjøre det uten at man gjør det til mangfoldspolitik og noe man er stolt av.

De fleste politikere er sånn stolte over at disse tvangstiltakene fungerer.

Og ja, selvfølgelig får du flere svarte kvinner i ledelse hvis du tvinger det frem, men det kommer også med en pris.

Disse svarte kvinnene kan være like gode på helt andre måter enn gjennom kvotering.

Da må jeg først tulle litt, og det er ikke helt tull...

For første gangen jeg hørte deg ... For jeg visste veldig lite om deg.

Så jeg har da satt meg inn i litt. Og så hørte jeg at han sier at han er en brun homo. Og da håper jeg virkelig at han refererer til hudfarge, og ikke til skjortefarge. Nå skjønner jeg jo at det er hudfargen. Det er jo veldig bra.

Det hadde vært ... kommet med uniform og ... Ja, ja, ja.

Da går vi over på narrens privilegium.

Ja. Det kapitlet er jeg veldig fornøyd med.

Fordi jeg synes det er veldig interessant med humoren, og da synes jeg også at du kan nevne Shabana Rehman når vi først snakker om humor.

Altså, Shabana Rehman er jo mitt store forbilde, og hun var jo en veldig ... Hun var en komiker.

Og multikunstner, egentlig. Som var vel den første innvandrerkvinnen ...

Og også innvandrer i norsk offentlighet. Kunne telle dem på en hånd da hun begynte i 1999, eller tidlig på 2000-tallet, med å delta i norsk offentlighet.

Hun ble kjent for å løfte mulla Krekar, som var en absurd practical joke. Men han her kan jo ikke være så farlig, hvis jeg klarer å løfte ham i sånn.

Hun har siden også løftet Pegida-leder Max Hermansen, som altså er en sånn rasist, i hvert fall angivelig ...

Hun kunne komme på en scene med burka og kleden av seg og stå lettkledd igjen på scenen. Zahid Ali, bestekompien, sa at han satte ølen i halsen hele tiden. Hun er også en av de få som er blitt forsøkt drept for ytringene sine. I 2005, på Haugesund Filmfestival, så skulle hun introdusere en film hvor en norsk mann og en pakistansk kvinne kysser.

Det er masse styr i oppspillet til det, men så møter det mange norskpakistanere opp i lokalet, og hun sier da at ... Ja, altså, kysse ...

Det er ikke bare det gutter og jenter driver med i Norge, og heller ikke bare det de driver med.

Så ser hun på det her, så drar hun av seg buksa og viser rumpa til publikum. Hun er drøy og kul, og sånn.

Dagen etter på løses det 18 skudd mot familierestauranten Rehmans.

Journalister dukker opp i flokk på døren hennes og spør:

Hvorfor må du være så kontroversiell?

Og så sier hun tilbake: Kan du ikke spørre de som skyter, da?

Hvorfor må de være så kontroversielle?

Jeg har ikke vist frem rumpa, vær opptatt av hva slags reaksjoner dette vekker. Selv på 2000-tallet er det folk som har vilje til å drepe folk, fordi man prøver å illustrere at gutter og jenter skal få lov til å kysse og ha sex. Hun gjorde mange sånne ting, men hun ble jo hatet av konservative muslimer i Norge.

Men hun ble også hatet av høyresiden i Norge. Hun var en pakkis, liksom. Venstresiden foraktet henne også, fordi hun var sånn imot liksom ...

Det var jo det fargerike fellesskap som var det store, overordna prosjektet.

Og det utfordret hun. Og hun ble spurt, bl.a. av unge pakistanske jenter:

Er du med dem, eller er du med oss? Og da svarte hun at ...

Du må ikke kvalifisere deg med hudfarge for å være enig med meg.

For å være med meg, så må du være grunnleggende liberal.

Være åpen for ideer, være åpen for at folk lever ulike liv.

Om de er hvite eller svarte eller pakistanske eller norske, har ingenting å si.

Og sånn satte hun egentlig ord på identitetspolitikk veldig godt.

Og hun lærte meg at jeg har mye mer til felles med en pakistansk kvinne enn noen annen norsk-koreansk homofil mann.

Jeg har mye til felles med hennes ...

Jeg vil bli vurdert for hvordan jeg tenker og hva jeg gjør.

Disse stakkars kidsa som spurte henne om henne eller oss, spurte bare av nysgjerrighet.

Men den tankemåten er veldig utbredt.

Fordi jeg er koreaner, må jeg være en representant for homofile eller koreanere.

Men det gjør jo at jeg blir veldig redusert til å være talsmannen til koreanere eller homofile.

For meg er frigjøring å kunne bryte ut av de rammene.

Det satte hun ord på veldig tidlig, og ingen forsto det.

Identitetspolitikk som jeg prøver å raffinere som idé, det er egentlig noe hun gjorde.

Men jeg tror ikke hun selv visste det, eller hvor smart hun var.

Når vi snakker om identitetspolitikk nå, som ikke var et ord da hun holdt på, så var det egentlig hun som brøt de grensene.

Nå er jeg litt usikker på om vi skal skape dårlig stemning igjen.

Men vi må kanskje prate litt om pride.

Og det er blitt påstått at pride er en slags gigantisk holdningskampanje.

Har du tanker og meninger om pride, og hva er dine hovedperspektiv inni dette? Og siden du er glad i å prate, så må du komme bare med tre perspektiv.

Hvis mangfold er kampsaken din, så må du tåle et meningsmangfold.

Det vil si også de som ikke er fan av pride, eller at unge skal få lov til å bytte kjønn.

Det er ett poeng. Hvis ikke, så mister du fullstendig legitimitet i kampen.

Dette gjorde seg tydelig da Thon Hotell i starten ikke ville flagge for pride.

Men så var det masse influensere som gikk ut og sa at man ikke lenger skulle bruke i thonhotellene og oppfordret til det.

Det er litt sånn som man sier i Nord-Korea, at Kim Jong-un som sier sånn:

"Ja, ha et bilde av meg i restauranten din, hvis ikke skal jeg gjøre livet ditt skikkelig surt for deg."

Og alle må flagge for pride, hvis ikke ... Så det er noe veldig autoritært over det.

For å være helt ærlig, så var jeg i en podkast med Thorbjørn Røe Isaksen også, som sa sånn: Ja, pride er viktig fordi homofile har blitt så stereotypisert.

Så sa jeg sånn: Er det noen andre enn pridetoget som har stereotypisert homofile mer?

Det er viktig for meg at man ikke styrevedtar i fri hva en homofil skal være.

For homofile stemmer Frp, og de stemmer Rødt, så de er veldig ulike.

Og det er ingen grunn til å tro noe annet enn at det skal være noe bredere og større meningsmangfold i den gruppen enn blant andre.

Det er også en identitetspolitisk kritikk. Altså en kritikk av identitetspolitikken internt i FRI.

At med en gang man sier at vi er en homofil gruppe, så styrevedtar man om man skal være med

eller for å gjøre det enklere.

Å bytte kjønn, enklere for barn å bytte kjønn, er liberal. Men nå ...

Ja, beklager. Det ble cancelled.

Vi har sånne egne mekanismer på bibliotekene.

Nei da, men jeg innvender jo at f.eks. en annen av mine ekser er jo homofil, og da han var seks år, så ville han bare gå i kjoler osv.

Hadde du spurt ham da, ville du bytte kjønn, så hadde svaret vært ja.

De eneste som tar feil i transdebatten, er de som later som om den er enkel, for det er den virkelig ikke.

Det er snakk om irreversible behandlinger og hva slags samfunn vi skal være i.

Dette er verdispørsmål jeg ikke har konkludert i,

men som redaktør har jeg vært opptatt av at samtalen skal kunne finne sted.

Og det opplever jeg at pridebevegelsen har gjort veldig vanskelig.
Det finnes jo faktisk paroler man stemmer for, osv.
Og hvis det er sånn at man ikke skal tillate uenighet å skje,
så er det veldig skadelig for nettopp homobevegelsen.
Og et veldig godt eksempel på det var da en Oslo-skolen-lærer Anders Noreng
var kritisk til FRI, sitt undervisningsopplegg for barn, som heter Rosa
kompetanse, hvor man lærer at barn kan velge sitt eget kjønn selv.
Så sa læreren at det strider med alt annet jeg har lest.
Og dette er jo - han byr jo opp til dans, egentlig. FRI burde jo da svare saklig.
Men så svarer de at dette er klassisk retorikk og slette levde liv
og ikke anerkjenne transpersoners eksistens.
Det var ganske usaklig, syns jeg, etter hvert.
Og så er det altså en venstrepolitiker i Oslo som slenger seg på debatten
og vil at den læreren skal sparkes. Er det virkelig et sånt samfunn vi vil ha?
Hvor lærere altså skal sparkes av praktisk talt sjefen hans?
Fordi at de innvender noe til FRIs undervisningsopplegg for barn.
Da mener jeg at det strider veldig med prinsippet om
at vitenskap skal bryte mot hverandre, som er et mål i seg selv.
Ja. Da er det sånn ... Jeg vet ikke hvor analytisk du pleier å gå til verks
om du skriver bokomtaler og sånne ting,
men i hvert fall så er det sånn at når jeg kikker på bøker
og skal skrive om dem og anmelde dem, så leter jeg etter bokens forteller.
Og noen ganger har man flere fortellere.
Og et viktig moment i lesningen er da å vurdere karakteren eller karakterene.
Så da må jeg spørre deg om din forteller er pålitelig.
Altså stemmen i min bok? Ja ... Jeg svarer ikke nei på det.
Og når jeg har sagt at jeg skal spørre om det, så sier alle at:
Han kan jo ikke si noe annet.
Men da sier jeg tusen takk til deg. Takk for meg.